

Welkom en mededelingen

Zingen Intochtslied: Psalm 95 : 1

Stil Gebed

Bemoediging en Groet

Zingen Psalm 95 : 3

Verootmoediging

Zingen Psalm 143 : 8

Gebed

Schriftlezing: Handelingen 2 : 37 - 47

Zingen Gezang 249 : 1

Verkondiging n.a.v. Handelingen 2 : 42 "Geloven in meervoud"

Zingen Gezang 319: 1,4 en 5

Dankgebed en voorbeden

Inzameling der gaven

Zingen Psalm 136: 3A en 2B

Zegen

Tekst & uitleg. Ds Kamp preekte over Hand 2: 37-47

“En zij bleven volharden bij het onderwijs der apostelen en de gemeenschap, het breken van het brood en de gebeden”.

Kenmerk van de christelijke gemeente is deze volharding in viervoud: onderwijs, gemeenschap, avondmaal en de gebeden. Volharding is: volhouden, trouw zijn en blijven. De volharding, die z'n oorsprong heeft in de Geest van Pinksteren, is een ootmoedig volhardend vasthouden van Christus en zijn Woord. In de volharding aan het onderwijs blijven we trouw aan de verkondiging van de grote daden van God, aan de prediking van kruis en opstanding. De uitleg van het Oude Testament en de vervulling daarvan in Christus. Het leerling willen zijn, willen blijven, is heel belangrijk. Elke zondag komen betekent, elke zondag worden gebouwd worden en daardoor groeien in geloof. Daarbij hoort ook de persoonlijke omgang met de Schrift. Die dagelijks lezen, dagelijks overdenken, maakt dat het Woord van God een wezenlijk fundament wordt onder ons leven. Ons wordt een weg gewezen die we misschien zelf niet zouden kiezen, maar die wij gehoorzaam kunnen en moeten gaan in het licht van de Schrift. Daarin wordt ons, in Jezus Christus en door de kracht van de Heilige Geest, leven en toekomst aangeboden. Als wij zó persoonlijk met Gods woord omgaan komt er als vanzelf ruimte voor de gemeenschap. Samen luisteren, samen Christus belijden, samen leven van zijn genade. Dan worden we verbonden door een band van liefde en eenheid. In het huisgezin van de Heere zijn we aan elkaar verwant. Volharding in die gemeenschap betekent het koesteren van deze band. De verbondenheid komt tot uitdrukking in het breken van het brood. Dat is de viering van het heilig Avondmaal. Dit is de beleving van de gemeenschap van de band met Christus. In de eerste gemeente was er de agapè-maaltijd gehouden, waarvoor ieder meenam wat hij kon missen. Deze maaltijd ging vervolgens over in het Avondmaal, het delen van het brood en de wijn. Ik heb als predikant mensen horen zeggen, dat ze niet veel beleefden aan het Avondmaal. Dat komt, denk ik, omdat we het Avondmaal isoleren. Allereerst: als je altijd zondags in de kerk komt behalve als er Avondmaal gevierd wordt. En ook: door hen die wel altijd in Avondmaaldiensten komen, maar niet op andere zondagen onder het woord zitten. Zij volharden wel in het breken van het brood, maar niet in de leer van de apostelen.

Er zijn mensen die aan het Avondmaal komen als ze er behoefte aan hebben. Maar dat is niet de goede norm. Trouw Avondmaal vieren doe je omdat God dat van je vraagt. Als je het in ver-trouwen van de Here verwacht, dan schenkt Hij de beleving, de diepte door zijn Geest. Als de gemeente in deze dingen volhardt, dan wordt ze vanzelf een biddende gemeente. Dan delen we de noden en zorgen met de Here God. Daarin neen we onze verantwoordelijkheid voor de medemens en voor de schepping. Daarnaast geven we uiting aan onze dankbaarheid. “God, wat bent U groot en goed!”. Het hoogste wordt in de gemeente van Jezus Christus bereikt waar het uitloopt op de Lofprijzing.